

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 430/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3 Co 243/2011 a jeho rozsudkom z 30. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2011 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu

k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 Co 243/2011 a jeho rozsudkom z 30. júna 2011.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že v konaní sp. zn. 45 C 189/2008 vedenom na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ domáhal proti odporcovi spoločnosti S., a. s., náhrady škody 39 906 € z dôvodu odporcom neoprávneného využívania zlepšovacieho návrhu. Okresný súd rozsudkom č. k. 45 C 189/2008-95 z 24. februára 2010 návrh sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. V odvolaní vymedzil dôvody odvolania tak, že prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vychádzajúce potom z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 243/2011 z 30. júna 2011 rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov.

Sťažovateľ vytýka odvolaciemu súdu, že rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, pričom sa domnieva, že „*ustanovenie § 214 ods. 2 O. s. p. udeľuje súdu právo rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, avšak... takýto postup je potrebné aj náležité a presvedčivo odôvodniť, najmä s prihliadnutím na dôvody odvolania, ktorými sťažovateľ napáda rozhodnutie prvostupňového súdu a ktorými je odvolací súd viazaný*“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že: «*Z dôvodov odvolania vymedzených sťažovateľom v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu, vyplýva, že sťažovateľ namieta neúplné zistený skutkový stav prvostupňovým súdom, pretože ten nevykonal sťažovateľom navrhované dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností pre spravodlivé rozhodnutie vo veci a na základe nedostatočne zisteného stavu a vykonaných dôkazov*

dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci...

Prvostupňový súd sa v dôvodoch svojho rozhodnutia nevysporiadal s návrhmi sťažovateľa na vykonanie dôkazov, pričom neuviedol z akých dôvodov nepovažoval za potrebné vykonať žiadny zo sťažovateľom navrhovaných dôkazov. Prvostupňový súd si osvojil tvrdenie odporcu, že nejde o zlepšovaci návrh, pretože v ňom absentujú základné pojmové znaky zlepšovacieho návrhu uvedené v ustanovení § 72 zákona č. 527/1990 Zb., ktorými sú „tvorivosť a novosť“. Učinil tak bez toho, že by súd umožnil sťažovateľovi aj reálne a účinné uplatnenie procesného práva, tvrdiť skutočnosti vyvracajúce argumenty a tvrdenia odporcu, ktorý tvrdil, že zlepšovaci návrh nie je možné podľa ust. § 72 zák. č. 527/1990 Zb. považovať za zlepšovaci návrh. Súd neumožnil sťažovateľovi ním tvrdené skutočnosti reálne, spôsobom podľa Občianskeho súdneho poriadku osvedčiť. Krajský súd v potvrdzujúcom napádanom rozsudku toto pochybenie prvostupňového súdu neodstránil, keď prejednal vec bez nariadenia pojednávania...

Postupom Krajského súdu Bratislava, nevykonaním sťažovateľom navrhovaných dôkazov a to bez náležitého a presvedčivého odôvodnenia, bol sťažovateľ ako účastník konania postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako odporca. Odporca v konaní ako protistrana sťažovateľa nie je povinný súdu predkladať dôkazy, ktoré by viedli k neúspechu odporcu v konaní. Okrem výpovedí svedkov a listinných dôkazov, ktoré by mohli mať zásadný význam pre spravodlivé rozhodnutie vo veci a ktoré súdy nevykonali, bola vážne narušená základná zásada súdneho konania a to kontradiktórna zásada konania.

Sťažovateľ nemohol bez vlastnej viny súdu v konaní predkladať ani ďalšie dôkazy, ktoré by viedli k náležitému zisteniu skutkového stavu. Skutkový stav týkajúci sa predmetu konania t. j. náhrady škody z neoprávneného využívania zlepšovacieho návrhu podľa sťažovateľa, môže určito, odborne a nezávisle zistiť len súdny znalec ako osoba poverená súdom...

Pre potrebu dodržania zásady kontradiktórnosti súdneho konania považuje sťažovateľ za nevyhnutné ustanovenie súdneho znalca a predloženie jeho odborného znaleckého stanoviska súdu, pričom činnosť súdneho znalca nemožno zúžiť len na vyčíslenie ekonomického prospechu z využívania zlepšovacieho návrhu, tak ako sa to snaží predostrieť súd.»

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosť po predbežnom prerokovaní prijal na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., základné právo vlastníť majetok a právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... a Dodatkového protokolu č. 1... postupom a rozsudkom Krajského súdu... č. k. 3Co/243/2011-117 bolo porušené.

Rozsudok Krajského súdu... č. k. 3Co/243/2011-117 zrušuje a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie na Krajský súd...

Kancelárii Ústavného súdu... ukladá zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet advokáta... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd... je povinný uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do jedného mesiaca po právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého krajský súd prerokovaním veci bez nariadenia pojednávania znemožnil sťažovateľovi v konaní predkladať ďalšie dôkazy, ktoré by viedli k náležitému zisteniu skutkového stavu. Sťažovateľ teda vlastne tvrdí, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Za uvedeného stavu vzhľadom na vlastné tvrdenia sa mohol sťažovateľ brániť podaním dovolania, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľ dovolanie nepodal. Znamená to, že nevyčerpal opravný prostriedok účinne mu poskytnutý zákonom na ochranu jeho označených práv. Tým je daná neprípustnosť sťažnosti.

Treba dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukázal), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2011